

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΑΪΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 284

1 Σεπτεμβρίου 2010

Ὁ καμβάς τῆς Ἱστορίας

ά χρόνια τρέχουν. Οἱ αἰῶνες κυλοῦν. Οἱ γενιές ἔρχονται καί πα-
ρέρχονται. Ὡστόσο, τά ἱστορικά γεγονότα ἀποτυπώνονται καί
διασώζονται στὸν καμβά τῆς ἱστορίας. Κάποια ἀπ' αὐτά, μέ τὴν ἐτι-
κέτα τοῦ νεωτερισμοῦ ἢ τοῦ νόθου μοντερνισμοῦ. Καί κάποια ἄλλα,
μέ τὴ σφραγίδα τῆς πιστῆς ἀντιγραφῆς παλαιῶν προτύπων, πού ἀ-
ναγνωρίστηκαν καί ἐπαινέθηκαν, ὡς συντελεστές τῆς τοπικῆς ἢ τῆς καθολι-
κῆς πολιτιστικῆς καλλιέργειας καί ἀνάπτυξης.

Ξεδιπλώνοντας, μπροστά στή σύνθετη, κριτική ὁμάδα τῶν συνομιλητῶν
μου, τῶν φίλων μου καί τῶν ἀντιπάλων μου (ἀξιοσέβαστοι ὅλοι), τὸν ἀ-
πέραντο καμβά τῆς ἱστορικῆς γραφῆς, ἐγγίζω τό δάχτυλο τῆς ἐπισήμανσης
καί τῆς προσοχῆς στή μακροχρόνια ἐξέλιξη μιᾶς ἀντιπαλότητας, πού δέν
ἐπιλύει προβλήματα, ἀλλὰ διχάζει καί ἀντιπαρατάσσει τίς ἀνθρώπινες ὑπάρ-
ξεις. Μεταποιεῖ τὴ φιλικότητα σέ ἐχθρότητα. Δυσχεραίνει ἢ καί ἀκυρώνει
τὴ σύμπληξη καί τὴ γόνιμη λειτουργία τῆς κοινωνίας τῆς ἀδελφосούνης καί
τῆς ἀγάπης. Φαρμακώνει τίς καρδιές. Καί, συχνά, φτάνει στήν ἔσχατη συνει-
δησιακὴ πόρωση, ὥστε νά μολύνει τό διάβα τοῦ πολιτισμοῦ μας, μέ τὴν κα-

τάστρωση αθώων θυμάτων. Αναφέρομαι στην Ἐκκλησία καί στην ἀθεΐα. Στίς δυό ἐπάλξεις, πού με διαφορετικό ὄραμα καί μέ ἄλλη πρακτική, κεντοῦν κάποιες ιδιόμορφες πτυχές στόν καμβά τῆς παγκόσμιας ἱστορίας.

Ἡ Ἐκκλησία ἔχει ὡς μοναδική ἀποστολή καί διατεταγμένη εὐθύνη, νά χειραγωγεῖ τήν ἀνθρώπινη προσωπικότητα στό θρόνο τῆς θείας Ἀγάπης. Νά χτίζει τή σχέση τῆς κοινωνίας τοῦ πλάσματος μέ τόν Πλάστη. Νά ἀναγεννᾷ τίς καρδιές. Νά νοσηματίζει τοὺς ὀραματισμούς καί τήν ἀγνωστικότητα. Νά μεταφέρει τήν ἐμπειρία τῆς ἀγαπητικῆς προσέγγισης καί τῆς ἐγκάρδιας συνοδοιπορίας στή γήϊνη ἐπικαιρότητα. Νά ἀναδεικνύει τοὺς ἐχθροὺς, ἀδελφούς. Νά σφουγγίζει τὰ δάκρυά τους. Νά μορφοποιεῖ πολιτισμό ἀδιαμφισβήτητης ἀνθρωπιάς.

Ἡ ἀθεΐα, ἀπό τό δικό της μετερίζι, ὑψώνει τό λάβαρο τῆς προοδευτικότητας. Καί, μέ τό συνοδευτικό (θά μοῦ ἐπιτραπεῖ νά τό ὑπογραμίσω) «πλαστό, ἐγγυητικό χαρτί» τῆς ἐπιστημονικῆς παγγνωσίας, ἐκστρατεύει, γιά τήν ἀνατροπή καί τήν ἐξάλειψη τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐμπειρίας καί γιά τήν οἰκοδόμηση μιᾶς κοινωνίας παραδομένης στήν ὑλοφροσύνη καί στρατευμένης στίς αἵματηρές ἀντιδικίες καί ἀναμετρήσεις τῶν ἐραστῶν τῆς ἀνέλεγκτης εὐμάρειας. Ὁράματα-μοναδικά καί ἀδιάκοπα ὑποδαυλιζόμενα-ἡ ἀνάδειξη τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων, ἡ ἱκανοποίηση τῆς ἀκόρεστης δίψας γιά προσωπικό πλουτισμό, ἡ μανιακή παρόρμηση γιά κοινωνική ἀναρρίχηση, ἡ καθολική καθυπόταξη καί ἀνταπόκριση στίς ἀπαιτήσεις τῆς σάρκας.

Στόν κατάστιχτο καμβά τῆς δισχιλιετοῦς ἱστορίας, ψάχνω τίς ἐγγραφές καί ταξινομῶ τίς ἐνδείξεις. Ἡ Ἐκκλησία Ἰησοῦ Χριστοῦ, οἰκοδομήθηκε στόν ἓνα καί μοναδικό θεμέλιο, στήν ΑΓΑΠΗ. Ὁχι στήν ἀγαπητική φλυαρία, πού ἀναβαθμίζει καί ὠραιοποιεῖ τήν πεζότητα ἢ τή φαυλότητα. Ἀλλά στή γνήσια, στήν ἀλέκιστη, στήν ὀλοκληρωμένη, στή θυσιαστική Ἀγάπη, πού ἐκπορεύτηκε ἀπό τή μεγάλη Θυσία τοῦ Σταυροῦ καί προσφέρθηκε, δυναμική καί σωστική, στήν ἀνθρωπότητα, ἀπό τή μιά ἄκρη τοῦ κόσμου, ἴσαμε τήν ἄλλη καί ἀπό τήν πρώτη γενιά τῶν προπατόρων μας, ἴσαμε τήν ἔσχατη.

Ὅταν ἀνοίξετε τό Εὐαγγέλιο, θά μείνετε ἐκστατικοί, καθώς θά συναντήσετε τίς ἐγγραφές, πού ἀναφέρονται στήν ἀμεσότητα, στήν τρυφερότητα καί στήν πληρότητα τῆς ἀγάπης, πού προσφέρεται, ὡς θεία δωρεά, ὡς θεμέλιο στέρεης κοινωνίας τῶν ἀνθρώπινων προσώπων μέ τόν Ὑπερ-

ούσιο Θεό καί Πατέρα καί ὡς ποιότητα γνήσιας διασύνδεσης τῶν μελῶν τῆς ἀνθρώπινης οἰκογένειας στό σύνολό της. Μέ τήν ἀποκαλυπτική διδαχή, πού ἔκανε ὁ Κύριος στούς μαθητές του, στήν ἀτμόσφαιρα τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, φανέρωσε ὅλη τή δύναμη καί ὅλο τό μεγαλεῖο τῆς ἀγάπης. «Καθώς ἠγάπησέ με ὁ πατήρ, καὶ γὰρ ἠγάπησα ὑμᾶς μέινετε ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ ἐμῇ» (Ἰωάν. ιε' 9). Σᾶς ἀγάπησα, μέ τήν πληρότητα, μέ τήν ὁποία μέ ἀγάπησε ὁ Οὐράνιος Πατέρας, ἡ πηγὴ καί ἡ ἐστία τῆς ἀπροσμέτρητης ἀγάπης. Μείνετε σ' αὐτὴ τὴν ἀγάπῃ. Γεμίστε τίς καρδιές σας. Νοιώστε τὴ χαρὰ καί τὴν εὐτυχία τοῦ θείου πληρώματος. Καί ἀφῆστε τὴν νὰ διαχυθεῖ στίς ἀνθρώπινες κοινωνίες σας. «Αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ ἡ ἐμὴ, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς» (Ἰωάν. ιε' 12). Τὴν πρώτη καί θεμελιακὴ ἐντολή, πού σᾶς δίνω, εἶναι νὰ ἐνεργοποιεῖτε τὴν ἀγάπῃ. Νὰ ἀγαπᾶτε, ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, ὅπως ἐγὼ σᾶς ἀγάπησα, δίχως περιορισμούς καί δίχως διακρίσεις. Αὐτὸ εἶναι τὸ μήνυμα, αὐτὸ εἶναι τὸ ἄνοιγμα, αὐτὸ εἶναι τὸ ὄραμα, πού ὄχι μόνο ὡς διδαχὴ, ἀλλὰ καί ὡς θυσιαστικὸ ὑπόδειγμα, κατάθεσε ὁ Κύριός μας στήν ἱερὴ τράπεζα τῆς Ἐκκλησίας καί στίς καρδιές τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος.

Ἡ ἀθεΐα (μέ πάγια θεωρητικὴ τοποθέτηση καί πάγια σκοπιμότητα) στρατεύεται καί στρατεύει τὰ πλήθη τῶν ἀνιστόρητων καί ἀδαῶν, σέ μιὰ μάχη πέρα γιὰ πέρα ἀρνητική. Στόν ἀγῶνα ἐξουδετέρωσης τῶν πολύτιμων θησαυρισμάτων τῆς θυσιαστικῆς ἀγάπης καί στήν ἀναπλήρωση τοῦ κενοῦ μέ τὰ ὁράματα καί τίς πρακτικὲς τῆς βαρβαρότητας. Κλέβει ἀπὸ τίς καρδιές τὰ ἀγνά αἰσθήματα καί τὰ ἀφυπνιστικά ἐρεθίσματα, πού ἀποτελοῦν θεϊκὲς καταβολές καί ἐξαγιασμένες παρορμήσεις. Ἐμφυσᾷ, στόν κενὸ κῶρο, τὴν ἐχθρότητα πρὸς τὴν ἱερὴ ἐκκλησιαστικὴ οἰκογένεια, τὸ ὀρμητικὸ μῖσος ἐναντία στοὺς ἀνθρώπους, πού λατρεύουν τὸ Θεό τῆς Ἀγάπης. Καί ὑποδεικνύει, ὡς μόνον τρόπο ἀντιμετώπισης καί ἐπίλυσης τῶν κοινωνικῶν ἐμπλοκῶν, τὴν ἀσυγκράτητη προσφυγὴ στὰ μέσα τῆς καταστροφῆς.

Ἀπὸ τὸν πρῶτο Χριστιανικὸ αἰῶνα, ἴσαμε τὴν τραγικὴ ἐποχὴ μας, οἱ μάρτυρες, πού σήκωσαν τὸ βάρος τοῦ διωγμοῦ καί σύρθηκαν στοὺς τόπους τῆς θυσίας, συγκροτοῦν στρατιὰ ἀτέλειωτη. Γνωρίζουμε πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς. Ἔχουμε τὰ χρονικά τῆς ἀγιοσύνης τους καί τὰ ἱστορικὰ τεκμήρια τῆς θυσίας τους. Δέν ἔβλαιψαν κανένα. Δέν ἀδίκησαν κανένα. Μόνον τὸ γεγονός, ὅτι ἀγάπησαν, «ἐν ὅλῃ καρδίᾳ» τὸ Θεό τῆς Ἀγάπης, θεωρήθηκε, ἀπὸ τοὺς ἐκπροσώπους τῆς εἰδωλολατρείας καί ἀπὸ τοὺς ἄθεους τῶν ἔσχατων καιρῶν, ἔγκλημα, προδοσία, κατάλυση τῶν θεσμῶν καί εἰσαγωγή καινῶν δαιμονίων,

Τό Ἀρχιεπισκοπικό lifting

ντυπωσιασμένος καί-πα-ράλληλα-άνήσυχα προβληματισμένος, παρακολουθῶ τήν ἀπρογραμμάτιστη, ἀσυντόνιστη καί ἐκκλησιολογικά ἀνεξήγητη ροή τῆς σύγχρονης Συνοδικῆς καί ποιμαντικῆς πρακτικῆς. Διερευνῶ καί ψηλαφῶ τό διαμορφωμένο καί παγιωμένο διοικητικό ἔρεβος, πού τό ἐπισημαίνει καί τό στιγματίζει, σέ κλίμα ἀπογοήτευσης καί πικρίας, ὁλόκληρο τό εὐαίσθητοποιημένο νοῆμον πλήρωμα. Τῇ Συνοδικῇ διαβούλευση, πού διακι-

νεῖται καί διαμορφώνεται, ἔξω ἀπό τήν ὁροθετική σήμανση τῆς Πεντηκοστῆς. Τά ἐπικοινωνιακά σχήματα καί τεχνάσματα, πού-ὀλοένα καί περισσότερο-ἀποστασιοποιοῦνται, ἀλόγιστα, ἀπό τήν «ἄφθιτη» ἀποστολική εὐαίσθησία τοῦ μέτρου, τῆς ἀλήθειας καί τῆς κληρονομημένης πιστότητας στά προστάγματα τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου μας. Τήν ἐξαγγελία τοῦ ἀποκαλυπτικοῦ, Εὐαγγελικοῦ καί διδακτικοῦ λόγου, τήν «ἐπ' ἐσχάτων» αὐτονομημένη-«ἐν σκοτασμῷ συνειδήσεως»-ἀπό τήν καταξιωμένη

πού ἔπρεπε νά πληρωθεῖ μέ τό μαρτύριο καί τήν ἔκχυση τοῦ αἱματός τους.

Αὐτά εἶναι τά δεδομένα, πού διασώζει καί καταθέτει στή γενιά μας ὁ καταματωμένος καμβάς τῆς ἱστορίας τῶν εἴκοσι αἰώνων. Σέ μᾶς καταμετρεῖται καί καταλογίζεται ἡ εὐθύνη νά μελετήσουμε προσεκτικά τήν ἄλυσίδα τῶν γεγονότων, νά διακριβώσουμε τά ἐπιπόλαια λάθη ἢ τίς ἐγκληματικές σκοπιμότητες καί νά σημαδέψουμε καινούργια χάραξη γιά τή συναδέλφωση τῶν ἀνθρώπων καί τήν ἐπαναδημιουργία τῆς κοινωνίας τῆς ἀγάπης.

καί θεσμοθετημένη Πατερική Παράδοση.

Ἐγγίζω τίς πληγές καί-αυτόματα-τίς βιώνω, ὡς προσωπικό, ὀξύτατο πόνο. Μέ πληγώνει βαθύτατα ἡ ἐκτροπή καί ἡ ἀλλοτρίωση τοῦ ἐπισκοπικοῦ λειτουργήματος, πού σηματοδοτεῖ κακόγουστη ἀντιγραφὴ τῶν βαρύτατα ἀποχαλινωμένων ἐξουσιαστικῶν ὁραμάτων «τοῦ κόσμου τούτου» καί μετὰ ἀλλαγὴ τῆς θυσιαστικῆς, χαρισματικῆς ἐπισκοπικῆς διακονίας σέ αὐτοθαυμαστικὴ παρέλαση σέ μιὰ χρυσοστόλιστὴ ἡγετικὴ πασαρέλα.

Ὁ σημερινὸς Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ ἀπὸ Θηβῶν Ἱερώνυμος, ἔγινε ἀποδεκτὸς στὴν πρωτόθρονη καθέδρα τῶν Ἀθηνῶν, μέ ἐλπίδες καί προσδοκίες τῆς πλειοψηφίας τοῦ Ὁρθόδοξου ἑλληνικοῦ πληρώματος. Καί ἀπόλαυσε, κατὰ τὴ λιτανεία του πρὸς τὸν ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο, τίς ὀλοκάρδιες εὐχές, γιὰ μιὰ συνειδητὴ καί ἀλάθητὴ εὐθυγράμμιση στὴν καταξιωμένη πρακτικὴ τῶν Θεοφώτιστων ἀγίων Πατέρων μας.

Ἡ ἐνεργοποίησή του, ὡστόσο, στὴν ἀρχιεπισκοπικὴ ἔπαλξη, πέρασε ἀπὸ τόσα σκοτεινὰ διαβούλια, κατέγραψε τόσες λαθεμένες ἐπιλογές καί παρουσίασε τό-

σες ἀρνητικὲς ἐπιδόσεις, πού σύντομα ἀμαύρωσαν καί ἐξουθενώσαν τὸ ἐπισκοπικὸ του προφίλ. Ξύλωσαν τίς δοξαστικὲς ταινίες. Ἔδειξαν ἀκάλυπτο καί ἀσυντόνιστο τὸν ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο. Φίμωσαν τίς «χρηστές» ἐλπίδες. Καί διέψευσαν τίς προσδοκίες τοῦ λαοῦ. Ἀντὶ τῆς πνευματικῆς ἀνάκαμψης, ἐνέγραψαν, στὴ βίβλο τῆς σύγχρονης ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας, σελίδες ἡγετικῆς ἀπαξίας καί σκόπιμης ποιμαντικῆς στρέβλωσης.

Ἐμπειρία, πλὺον, κοινὴ καί διαπίστωση πάνδημη, εἶναι ὅτι ὁ Ἱερώνυμος, δυστυχῶς, ἀπέτυχε. Διακινήθηκε σέ σκοτεινὲς ἴντριγκες καί σέ ἐταιρικοὺς σχεδιασμοὺς ἐκκοσμικευμένης σκοπιμότητος. Στὴν πλατειὰ αὐλὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος κατάντησε γνωστός, ὡς ὁ «ἀνίκανος» καί ὁ «ἀνύπαρκτος». Ὡς ὁ ἀδέξιος νὰ ἐκφέρει μιὰ σωστή, πειστικὴ ἄποψη καί νὰ σταλάξει στὶς καρδιές τοῦ ποιμνίου μιὰ κρυστάλλινη, καθοδηγητικὴ συμβουλή.

Ὅσοι παρακολουθοῦν, μέ μάτι ἀνύστακτο καί μέ κρίση ἀνόθευτη, τὴ σύγχρονη θολὴ ἐκκλησιαστικὴ διαβούλευση καί μελετοῦν καί ζυγίζουν προσεκτικὰ τὴ μορφὴ καί τὴν ποιότητα τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου, διαπιστώνουν, ὅτι ὁ Ἱερώνυμος διακινεῖται ἐκτὸς τοῦ χώρου τῆς ἔμπρονης ποιμαντικῆς

διακονίας, μέ φίλους καί συνεργάτες καί συναγωνιστές εκείνους, πού-κατά τό μακαριστό Χριστό-δουλο-δακτυλοδεικτοῦνται γιά «τή φιληδονία τους καί τή φιλοχρηματία τους», ἔχουν πληγώσει τή λαϊκή συνείδηση καί ἔχουν μηδενίσει τό κύρος τῆς Συνοδικῆς Ὁμῆγυρης.

Οἱ δημοσιογράφοι καί οἱ ἑκφωνητές τῶν παραθύρων, τόν ἀποτίμησαν καί τόν σκισάρισαν, ὡς προσωπικότητα ἐντελῶς χαμηλῶν τόνων. Καί, μέ τό στίγμα αὐτό, τόν προώθησαν στά σύγχρονα ἀθεϊστικά βουλευτήρια, γιά νά τόν ἀξιολογήσουν καί νά τόν ἀξιοποιήσουν, δεόντως. Νά τόν ἀγνοήσουν κατά τίς ἐξορμήσεις τους. Νά τόν θεωρήσουν περιθωριοποιημένο καί ἀνίκανο νά ἐκφέρει λόγο ἀντιρρητικό καί καταλυτικό τῆς ἀνέρειστης διαλεκτικῆς τους. Καί, κατά προέκταση, νά ἐπιδιώξουν τήν ὀριστική περιθωριοποίηση συνόλης τῆς σύγχρονης ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας καί τήν πρόσδεση τοῦ λαοῦ στό ἄρμα τῆς ἀκοίμητης πολλαπλῆς ἐκμετάλλευσης.

Θά ἦταν ἐκτός σοβαρῆς ἐκτίμησης, ἡ ἐπιφύλαξη, ὅτι ὁ Ἱερώνυμος δέν ἔχει μετρήσει καί δέν ἔχει ἀποτιμήσει τή ζημιογόνου-περίπου τριετή-κακοδιαχείριση τοῦ ὑπεύ-

θυνου λειτουργήματός του.

Οἱ μοχλοὶ τοῦ στενοῦ του περιβάλλοντος-ἄσχετο ἂν κατ' ἀνάθεση ἀπό τόν τραυματισμένο ἡγέτη τους ἤ ἀπό προσωπική τους φιλοτιμία-ἐπιδίδονται, καθημερινά, στή δημοσιογραφική στίλβωση τοῦ προφίλ του, στήν ἀπαλλαγὴ του ἀπό κάθε σημάδι σπίλου καί στή δημόσια παρουσίασή του ὡς ἡγετική φέρμα, πού μπορεῖ νά διαχειριστεῖ τήν ἐκκλησιαστική ἐξουσία μέ γενναῖο ὄραμα καί μέ διάφανη ἐντιμότητα. Καί, πρόσθετα, σχεδιάζουν πρωτοβουλίες καί δημόσιες ἐμφανίσεις, πού θά μπορούσαν νά λειτουργήσουν ὡς lifting, ὡς φρεσκάρισμα τῆς ἀποσυντονισμένης ἀρχιεπισκοπικῆς προσωπικότητας, ὡς ἀναλαμπή ἡθους-μέσα στό γενικευμένο σκοτάδι-καί ὡς καταξίωση τῶν προσόντων του καί τῆς ἀξίας τῆς «ἐν ἐξελίξει» πολυσχιδοῦς δραστηριότητάς του.

Πέρα, ὡστόσο, ἀπό τοὺς σχεδιασμούς καί τὰ τεχνάσματα τῶν κολάκων, κάποια ἀνοίγματα τῶν τελευταίων μηνῶν, περισσότερο ἐντυπωσιακά, ἀλλὰ λιγότερο ἀποτελεσματικά, κινοῦν τήν ὑποψία ἢ καί πείθουν, ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος ἔχει αὐτοστρατεῖ σέ ἀγώνα γιά ἐμπλουτισμό τῶν τίτλων ἀξιοσύνης του καί γιά δυναμικότερη διείσδυση στά κοσμικά κέντρα τῶν ἀποφάσεων.

Ὁ μόχθος του καί τὰ ἀνοίγμα-

τά του δέν ἔχουν καμμιὰ σχέση μέ τήν ποιμαντική του ὑπευθυνότητα. Δέν εἶναι πρόσβαση στίς ἀπροσανατόλιστες μάζες. Δέν εἶναι παρηγοριά καί συναντίληψη στίς πονεμένες ὑπάρξεις. Δέν εἶναι φιλική συμπαράσταση στή νεότητα. Δέν εἶναι ἀνακούφιση τῶν γηρατειῶν. Εἶναι, ἀποκλειστικά καί μόνο, συμφυρμός μέ τούς παράγοντες τῆς κοσμικῆς δύναμης καί προσπάθεια σύμμειξης τῆς δικῆς του ἀρχιεπισκοπικῆς ἀνεπάρκειας μέ τήν, ἀληθινά ἢ πλασματικά, διαφημισμένη ἀξιοπρέπεια καί δημοτικότητα τοῦ πολιτικοῦ καί τοῦ πολιτισμικοῦ περιγύρου.

Ἡ ἀκόρεστη περιέργεια τοῦ δημοσιογραφικοῦ φακοῦ, ἀλλά καί ἡ πεζή ἐνασχόληση τοῦ βιοπαλαιστή πολίτη μέ τήν καθημερινότητα, αἰφνιδιάζονται, συναντώντας τόν ἀνύπαρκτο ἴσαμε σήμερα Ἀρχιεπίσκοπο, νά ξανοίγεται σέ δρόμους καί σέ στέκια ὑψηλῆς, ἡγετικῆς ἀρμοδιότητος καί νά πλέκει φιλίες καί συνεννοήσεις, πού αἰχμαλωτίζουν τήν Ἐκκλησία στό κοσμικό forum τῆς πολυκλαδικῆς, ἀλλά καί ἰδιαίτερα σκοτεινῆς, διαπλοκῆς.

Μέ τήν ἄδεια τῶν ἀναγνωστῶν μου, θά περιφέρω καί ἐγώ τό φακό τῆς δημοσιογραφικῆς περιέργειας σέ μερικές ἀπό τίς ἐξουσιαστικές ἐπάλξεις, γιά νά σταμπάρω τίς θερμές χειραψίες τοῦ Ἀρ-

χιεπισκόπου Ἱερώνυμου μέ τίς διασημότητες τῆς ἡμέρας, τίς ἀνταλλαγές τῶν εὐγενικῶν φιλοφρονήσεών τους, τίς-κατά τεκμήριο-εἰλικρινεῖς συμφωνίες τους καί τούς δημοσιογραφικούς σχολιασμούς τῶν συμπεριφορῶν τους, μπροστά στά ἀνοιχτά, τηλεοπτικά παράθυρα.

1. Στίς 22 Δεκεμβρίου τοῦ 2009 ὁ Μακαριώτατος κ. Ἱερώνυμος δέχτηκε μιὰ ἰδιαίτερα ἐπίσημη πρόσκληση. Ὁ Πρωθυπουργός τῆς χώρας τόν κάλεσε νά παραβρεθεῖ στή Συνεδρίαση τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καί νά ἐκφέρει τίς ἀπόψεις του γιά τό καυτό θέμα τῆς νομιμοποίησης καί ἑλληνοποίησης τῶν μεταναστῶν τῆς δεύτερης γενιᾶς.

Ἡ συνάντηση τῶν δυό ἡγετικῶν προσώπων καί ἡ πρόσκληση πραγματοποιήθηκαν κατὰ τή μεσημβρινή ὥρα, ὅταν ὁ πρωθυπουργός, μέ τή συνοδεία δυό ὑπουργῶν, συναντήθηκε μέ τόν προκαθήμενο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί μέ τό Δήμαρχο Ἀθηναίων στό χωρο τῶν συσσιτίων τῆς ὁδοῦ Σωκράτους, κατὰ τήν ὥρα τῆς διανομῆς τοῦ μεσημβρινοῦ φαγητοῦ. Ἐκεῖ ὁ κ. Παπανδρέου βρῆκε τήν εὐκαιρία νά ἐκφράσει τόν ἐνθουσιασμό του γιά τή φιλόνηρωτη

πράξη καί, τελικά, νά καλέσει τόν κ. Ίερώνυμο στό Ὑπουργικό Συμβούλιο, πού θά συνεδρίαζε τό ἴδιο ἀπόγευμα.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δέ δίστασε νά ἀνταποκριθεῖ στήν ἐξόχως τιμητική πρόσκληση. Μπήκε στό πρωθυπουργικό αὐτοκίνητο καί, σέ λίγο, βρέθηκε θρονιασμένος ἐκεῖ, πού κανένας ἀπό τούς προκατόχους του δέν εἶχε παρακαθήσει.

Κατά τίς δημοσιογραφικές πληροφορίες, «ὁ Πρωθυπουργός κ. Γεώργιος Παπανδρέου, ἀφοῦ ἀναφέρθηκε στούς διακριτούς ρόλους Ἐκκλησίας καί πολιτείας, τόνισε μέ ἀφορμή τήν ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων, πού ἀντιμετωπίζουν οἱ μετανάστες καί οἱ ἀναξιοπαθοῦντες, ὅτι μπορεῖ νά ἀνοίξει μιά νέα σελίδα διαλόγου καί συνεργασίας μεταξύ τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς πολιτείας στά θέματα πρόνοιας... Καί ἀναφερόμενος στόν Ἀρχιεπίσκοπο, ὁ κ. Παπανδρέου τόνισε: "Τιμᾶμε τήν προσφορά τῆς Ἐκκλησίας. Ἐχει ἓνα μεγάλο φιланθρωπικό ἔργο. Θέλουμε νά δώσουμε προοπτική στή συνεργασία μας στούς τομεῖς τῆς πρόνοιας, τῆς φτώχειας καί τῶν μεταναστών".

Τά κολακευτικά λόγια ἀνέβασαν τό γράδο τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς ἱκανοποίησης.

«Τό προνοιακό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι στήν πρώτη γραμμή, ἐπισήμανε ἀπό τή μεριά του ὁ Ἀρχι-

επίσκοπος, ἀναφέροντας πώς ἡ πρωτοβουλία αὐτή ξεκίνησε ἀπό τή Λιβαδειά, ὅπου καί διακονοῦσε ἐπὶ 40 ἔτη ὡς μητροπολίτης Θηβῶν καί Λεβαδεάς, καί μάλιστα προσκάλεσε τόν πρωθυπουργό νά ἐπισκεφθοῦν μαζί τήν Λιβαδειά, πρόσκληση τήν ὁποία ὁ πρωθυπουργός ἀποδέχτηκε».

Γιά νά μή μακρηγορήσω, θά καταθέσω δυό μόνο σχόλια.

α) Ὁ κ. Ίερώνυμος δέ διακόνησε, ὡς Μητροπολίτης στήν ἐπαρχία Θηβῶν καί Λεβαδεάς ἐπὶ σαράντα ὁλόκληρα χρόνια. Ἐγινε Μητροπολίτης τό 1981. Καί ἀποχώρησε ἀπό ἐκεῖ, ὡς Ἀρχιεπίσκοπος, τό 2008. Συναπτά ἔτη ἀρχιερατείας στή Λιβαδειά, ἑκοσι καί ἑπτὰ. Ἡ ἐπαύξησή τους σέ σαράντα, ὀφείλεται στήν ἀδικαίωτη, σκόπιμη προσθήκη Φ.Π.Α. καί στήν ἰδιοποίηση, ὡς αὐστηρά προσωπικοῦ, ὅλου τοῦ προνοιακοῦ ἔργου, πού ἔκανε ὁ μακαριστός προκατόχος του.

β) Ὁ κ. Ίερώνυμος, γιά νά πείσει τούς ἀκροατές του Ὑπουργούς, ὅτι τό προνοιακό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶναι πολυσχιδές, ἔντιμα ὀργανωμένο καί ἰδιαίτερα ἀποδοτικό, κάλεσε τόν πρωθυπουργό καί τή συνοδεία του νά ἐπισκεφθοῦν τή Λιβαδειά καί νά ἐκτιμήσουν τή δική του πρωτότυπη καί θαυμαστή προνοιακή προσφορά. Κυριευμένος, ὡστόσο, ἀπό

τόν πυρετό του αυτοθαυμασμού, δέν άπλωσε τό δείκτη του στίς άλλες Μητροπολιτικές περιφέρειες τής Ελλάδας, γιά νά δείξει τούς πίνακες τών δικών τους εξαίρετων προνοιακών έγκαταστάσεων καί νά χαράξει ένα, έστω σύντομο, αλλά έντυπωσιακό άπολογισμό. Τό γιατί άρκέστηκε στή δοξολόγηση τής Λιβαδειάς καί στό σιωπηλό ένταφιασμό του μόχθου τής αγάπης όλων τών συνιεραρχών του, θά μείνει αίνιγμα.

Άν κάποιοι από σās θελήσουν νά άποτιμήσουν τά σημερινά προνοιακά σχεδιάσματα καί τή συνακόλουθη πράξη του Άρχιεπισκόπου Ιερώνυμου στήν πρώτη έκκλησιαστική περιφέρεια τής πατρίδας μας, θά κουραστούν νά ψάχνουν σέ χώρο κενό. Δέ θά συναντήσουν κανένα προνοιακό ίδρυμα καί δέ θά φτάσει στά χέρια τους κανένα-έν δράσει-φιλανθρωπικό πρόγραμμα. Στό χώρο αύτής τής θλιβερής άπραξίας, που νά βρουν στοιχεΐα θετικά καί έντυπωσιακά, γιά νά τά βαθμολογήσουν θριαμβικά καί νά άποδεχτούν τίς φτηνές έξαγγελίες; Άναγκαστικά, θά τίς άποτιμήσουν καί θά τίς βαθμολογήσουν ως έπικοινωνιακά άνθοπέταλα, πού δέ γράφουν ιστορία.

Δηλαδή, (μηδέν).

2. Τήν Τρίτη, 6 Ίουλίου 2010, ό Μακαριώτατος κ. Ιερώνυμος έζησε, άπροσδόκητα-ή ύπόγεια μεθοδευμένη-μιά τιμητική διάκριση, πού έκτόξευσε τίς ψευδεπίγραφες μετοχές τής έπιστημονικής του κατάρτισης σέ ύψη άπρόσιτα.

Τήν προηγούμενη μέρα, έντελώς αίφνιδιαστικά, σίγησαν τά στιλιτευτικά, σέ βάρος του, δημοσιεύματα τών έφημερίδων καί τά φαρμακερά χτυπήματα τών έπικριτών του καί άνακοινώθηκε έπίσημα, ότι κατά τήν αύριανή μέρα, 6 Ίουλίου 2010, ό Μακαριώτατος Άρχιεπίσκοπος Άθηνών καί πάσης Ελλάδος θά άναγορευτεΐ Έπίτιμος Διδάκτορας τών Τμημάτων Θεολογίας καί Κοινωνικής Θεολογίας τής Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Άθηνών.

Ποιοί ήταν οί φίλοι ή οί έντεταλμένοι γλύπτες είδώλων έξειδικευμένης σοφίας, πού μεθόδευσαν τήν αυτόματη άνάδειξη, δέν τό έμαθε καί δέν θά τό μάθει κανένας. Ή σύγχρονη έπιστήμη τής προβολής καί τής άναρρίχησης είναι τόσο όργανωμένη, πού δέν άφήνει σχισμές, άρκετές, γιά νά προδοθούν οί σχεδιασμοί καί οί κινήσεις τών ύπόγειων διαβουλίων.

Τά δικά μου σχόλια, σύντομα, αλλά όχι καταθέσεις εϋνοιας ή άντιπάθειας, σταματούν στίς ακόλουθες έπισημάνεις.

α) Σχόλιο πρώτο: Τό μοναδικό

συγγραφικό έργο του κ. Ίερώνυμου, πού παρουσιάστηκε καί ύμνηθηκε, κατά τήν τελετή τής αναγόρευσης του σέ διδάκτορα τής Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, εἶναι αὐτό, πού κυκλοφόρησε τό 1971, μέ τόν τίτλο: «Τά μεσαιωνικά μνημεῖα Εὐβοίας». Τό βιβλίο αὐτό ἐπισημαίνει καί περιγράφει τά ποικίλα ἀρχαιολογικά εὐρήματα τοῦ Εὐβοϊκοῦ χώρου καί τής συγκεκριμένης ἱστορικῆς φάσης, ἐμπλουτισμένα μέ πλῆθος φωτογραφιῶν, πού δίνουν τό πνευματικό καί τό καλλιτεχνικό στίγμα τής μεσαιωνικῆς περιόδου.

Κανένας δέ θά ἀποτολμοῦσε νά ψέξει τόν κ. Ίερώνυμο γι' αὐτή τήν ἐπιστημονική του προσπάθεια, οὔτε νά ἀπαξιῶσει τούς σύγχρονους Πανεπιστημιακοὺς δασκάλους, πού ἀνέβασαν τήν ἐργασία αὐτή στό βῆμα τής ἰδιαίτερης προβολῆς καί τόν συντάκτη τής στήν τιμὴ τοῦ «διδάκτορα», ἂν δέν ὑπῆρχαν ντοκουμέντα, πού ἀπαξιῶνουν καί τό βιβλίο καί τόν συγγραφέα του.

Ἕνα μόλις χρόνο, μετά τήν κυκλοφορία τοῦ ἔργου τοῦ κ. Ίερώνυμου, ὁ τότε καθηγητὴς τής Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογίας στό Πανεπιστήμιο τής Θεσσαλονίκης Κωνσταντῖνος Καλοκύρης (μακαριστὸς ἤδη), δημοσίευσε εἰδικό τεῦχος, γιὰ νά ἀποδείξει τήν εὐρύτατη κλεψιτυπία, πού ἀποτόλμησε ὁ,

ἀρχιμανδρίτης, τότε, κ. Ίερώνυμος Λιάπης. Ὁ Καθηγητὴς-ἐπικριτὴς καταστρώνει καί ἐπισημαίνει τά τεμάχια τῶν δικῶν του ἐπιστημονικῶν συγγραφῶν, πού τὰ ἔκλεψε ὁ κ. Ίερώνυμος, δίχως νά ἀναφέρει οὔτε τόν τίτλο τοῦ βιβλίου ἀπὸ τό ὁποῖο τὰ ἀντέγραψε, οὔτε τό ὄνομα τοῦ καθηγητῆ, πού διατηροῦσε τόν τιμητικό τίτλο τοῦ ἀρχαιολόγου ἐρευνητῆ καί τό copyright τής δημοσίευσης τῶν ἀρχαιολογικῶν εὐρημάτων του. Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ίερώνυμος παρουσίασε τίς ξένες περιγραφές καί ἀναλύσεις τῶν δημιουργημάτων τής μεσαιωνικῆς ἐκκλησιαστικῆς τέχνης, ὡς δικές του. Ἀποσιώπησε τήν ἐπιγραφή τοῦ βιβλίου, ἀπὸ τό ὁποῖο ἐρανίστηκε τά ἀποσπάσματα καί τό ὄνομα τοῦ συγγραφέα, πού μόχθησε καί ἔφερε στή δημοσιότητα τόν ἀρχαιολογικό πλοῦτο.

Καθόλου τιμητική γιὰ τόν κ. Ίερώνυμο ἡ τόλμη τής κλεψιτυπίας. Καί ἀπόλυτα ἀπαξιωτική γι' αὐτόν ἡ δημόσια ἀποκάλυψη τοῦ σκοτεινοῦ ἐγχειρήματός του, πού ἀναγκάστηκε νά κάνει ὁ μακαριστὸς καθηγητὴς Καλοκύρης. Ἄν ἡ ὁμάδα τῶν κριτῶν, πού ἀνέλαβε τήν ἐπίσημη προβολή τοῦ κ. Ίερώνυμου γιὰ τήν καθέδρα τοῦ διδάκτορα, γίνονταν ἀποδέκτες τῆς σχετικῆς ἐνημέρωσης, δέ θά διακινδύνευαν τόν εὐτελισμὸ τοῦ δικοῦ τους ἐπιστημονικοῦ κύρους,

γιά νά άνεβάσουν τήν άνυπόστατη αϊγλή τοῦ δράστη τῆς κλεψιτυπίας.

β) Σχόλιο δεύτερο: Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος, ἀφοῦ κοσμήθηκε (ὅπως διακοσμήθηκε) μέ τά διακριτικά τοῦ διδακτορικοῦ ἀξιώματος, κλήθηκε νά παρουσιάσει στήν ἐπίσημη συνάθροιση τοῦ Πρυτάνεως καί τῶν Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, μιά ἀπό τίς ἐπιστημονικές του ἐργασίες. Καί ἐπέλεξε νά ἱστορήσει καί νά περιγράψει μιά ἀπό τίς ἐγκαταλειμμένες καί ἐρειπωμένες Ἱερές Μονές τῆς πρώην Μητροπολιτικῆς του περιφέρειας. Οἱ ἀναφορές του, ὅμως, ἦταν τόσο στεγνές καί τόσο πεζές, πού δέ μαρτυροῦσαν κοπιαστική ἐπιστημονική ἔρευνα. Ὁ ὁποιοσδήποτε ἐπισκέπτης, πού θά ἦταν προικισμένος μέ ἐνδιαφέρον γιά τά ἐρειπωμένα κτίσματα καί-πολύ περισσότερο γιά τά ἀπομεινάρια τῶν παλαιῶν, ἱστορικῶν μοναστηριῶν, θά μπορούσε, μέ πολλή ἀνεση, νά ξεναγήσει τόν ἀκροατή στό συγκεκριμένο κατάλοιπο τῆς μεσαιωνικῆς δόξας. Ἡ ἀρχιεπισκοπική διάλεξη δέν εἶχε τίποτε τό περισσότερο ἀπό μιά λιτή, πρώτης ματιᾶς, περιγραφή καί καμμιά ἀναφορά, πού νά πείθει, πῶς ἀποτελεῖ ὠριμοκαρπό ἐπίπονης ἐπιστημονικῆς ἔρευνας.

Τά δύο στοιχεῖα, ἡ κλεψιτυπία, πού ἀπαξιώνει τή μιά καί μο-

ναδική ἐπιστημονική συγγραφή τοῦ κ. Ἱερώνυμου καί ἡ ἀφελῆς περιγραφή ἑνός ἐρειπωμένου μεσαιωνικοῦ Μοναστηριοῦ, ἀποδομοῦν τό μεγαλεῖο καί τή δόξα τῆς διδακτορικῆς τιμῆς. Ἀντί ἀριστείου ἐπιστημονικῆς καταξίωσης, ἐγγράφουν καυτή μομφή καί στόν ὑπόπτως προαχθέντα καί στήν ἀνυποψίαστη ὁμήγουρη τῶν ἐκλεκτῶν του καί ἕνα, ἐπί πλέον, ὁλοστρόγγυλο, ἐντυπωσιακό μηδενικό στό βιογραφικό του κατάλοιπο.

3. Κατά τήν ἐπόμενη ἀκριβῶς μέρα, τήν Τετάρτη, 7 Ἰουλίου τοῦ 2010, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος ἔκανε τό ἐπόμενο τολμηρό του ἄλμα, γιά μιά νέα ἐπίδειξη τοῦ ἐπιβλητικοῦ(!) ἡγετικοῦ τοῦ ἀναστήματος καί γιά μιά περαιτέρω ἀναβάθμιση τῆς δημοτικότητάς του.

Μέ δική του ἐντολή, οἱ ἐπιτελεῖς του ὀργάνωσαν ἐπίσημη ἐκδήλωση στό ἀμφιθέατρο τῆς Παλαιᾶς Βουλῆς. Σ' αὐτή κλήθηκε ὁ πρωθυπουργός, ἀρκετά ἀπό τά μέλη τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καί διάφοροι ἄλλοι παράγοντες τῆς Κοινοβουλευτικῆς ὑπευθυνότητος καί τῆς Πανεπιστημιακῆς αὐθεντίας.

Ὅλοι ἄκουσαν ἀπό τό στόμα τοῦ Προκαθήμενου τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας τήν ἐντυπωσιακή ἀνα-

κοίνωση. Ότι καταργείται ή πασίγνωστη γιά τήν κακοδιαχείριση καί γιά τίς τρομακτικές ύπεξαιρέσεις ἐκκλησιαστική Μ.Κ.Ο. Ἀλληλεγγύη καί, στή θέση της, ὑπείσέρχεται ἄλλη Μ.Κ.Ο. μέ τήν ἐπωνυμία ΑΠΟΣΤΟΛΗ, πού θά ἀναλάβει τήν προώθηση τοῦ προνοιακοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας.

«Θά μπορούσα νά ὑποστηρίξω-εἶπε ἀνάμεσα σέ πολλά ἄλλα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος-ὅτι καί αὐτή ἡ ἐκδήλωση εἶναι ὄχι μόνο ἡ ἔκφραση τῆς ἀγωνίας τῆς διοικούσης Ἐκκλησίας μας γιά ὅσα συμβαίνουν καί ἐκτυλίσσονται τόν τελευταῖο καιρό στήν πατρίδα μας, ἀλλά καί ἡ συμβολή της στό μέτρο τοῦ δυνατοῦ της στή συλλογική προσπάθεια πού καταβάλλεται ἀπό πολλές πλευρές πρὸς ἀναχαίτιση μᾶς πλημμυρίδος».

Στή συνέχεια ὁ Μακαριώτατος, μὴ διαθέτοντας δυναμικό, εὐρηματικό καί πειστικό λόγο, περιορίστηκε στό ἀγαπημένο του refrain. Ξεδίπλωσε, γιά πολλοστή φορά, τό μακρό κατάλογο τῶν φιλανθρωπικῶν ἔργων, πού δέ στήθηκαν, οὔτε κἂν σχεδιάστηκαν, ἀλλά ἐξαγγέλθηκαν, γιά πρώτη φορά, μετά τήν ἀνάρρησή του στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο καί πού ἐξαγγέλλονται κάθε τόσο, ὡς πληρωμένη τηλεοπτική διαφήμιση, δίχως-ἴσαμε σήμερα-νά μπαίνει μηδέ τό πρῶτο λιθάρι.

«Τό σύμπλεγμα τῶν ἔργων:

α. Πρότυπο Περιβαλλοντικό Κέντρο στήν Πάρνηθα.

β. Μονάδα ἐπανένταξης ἀδελφῶν μας πού περιεπλάκησαν στήν μάστιγα τῶν ναρκωτικῶν.

γ. Μονάδα φροντίδας καί ἀγωγῆς αὐτιστικῶν παιδιῶν.

δ. Μονάδα φροντίδας κατακοίτων.

ε. Στέγη Ἡλικιωμένων.

στ. Κέντρα Φροντίδος Παιδιῶν μέ Νοητική Στέρση.

ζ. Διπλασιασμός τῶν μερίδων φαγητοῦ ἡμερησίως (ἀπό 5.000 μερίδες θά γίνουν 10.000).

η. Ἀκόμη θά μπορούσε νά δημιουργηθεῖ ἓνα δίκτυο ψυχικῆς στήριξης καί ἐνίσχυσης...

θ. Ἡ εἰκόνα παραπληγικῶν ἀδελφῶν μας μερικοί ἀπό τοὺς ὁποίους μᾶς ἐπισκέπτονται συχνά στά γραφεῖα μας μέ τά καροτσάκια τους δέν πρέπει νά μᾶς ἀφήνει ἀδιάφορους.

Ὅλα αὐτά τά ἔργα, ὑποτίθεται, ὅτι θά τά ξεκινήσει ὁ κ. Ἱερώνυμος, ὑπὸ τήν προϋπόθεση, ὅμως, ὅτι νά τοῦ προσφερθοῦν, ἀπό τά Κρατικά ταμεῖα ἢ ἀπό τίς Εὐρωπαϊκές ἐπιχορηγήσεις, τά ἀπαραίτητα χρήματα.

Καί, τά σχόλια, πού αὐθόρμητα πνίγουν τήν αἰσιοδοξία καί τίς ἐλπίδες, ἀναδύονται, τό ἓνα μετά τό ἄλλο.

α) Σχόλιο πρῶτο: Ἀπό τό Φεβρουάριο τοῦ 2008, πού ἀνέβηκε

τά σκαλοπάτια του ἀρχιεπισκοπικού θρόνου ὁ κ. Ἱερώνυμος, ἴσαμε σήμερα, ἐξαγγέλλει ἀδιάκοπα τό στερεότυπο κατάλογο τῶν ἰδρυμάτων, πού θά κοσμήσουν τήν Ἀρχιεπισκοπή καί ὁλόκληρη τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Καί, ὡς αὕτη τή στιγμή, δέν εἶδαμε καί δέ βλέπουμε νά στήνεται οὔτε ἕνα κιόσκι ἀγαπητικῆς κοινωνίας καί προνοιακῆς μέριμνας. Οἱ ἐξαγγελίες φορτίζουν τίς ἀκοές. Ἀλλά ὁ μόχθος δέν ἀφήνει πίσω του ἔργο πρόνοι-ας καί δέν ἀνακουφίζει τίς πληγω-μένες ὑπάρξεις.

β) Σχόλιο δεύτερο: Ὁ Ἱερώνυμος περιμένει νά τοῦ βάλουν στό χέρι καί νά γεμίσουν τίς τσέπες του μέ τίς λιπαρές οἰκονομικές παροχές. Καί μέ τά ξένα χρήματα νά ἀρχίσει τά ἔργα. Ποτέ δέ μίλησε γιά οἰκονομίες τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς του καί τῶν ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν ὀργανισμῶν, ὡς ἀφετηρία τοῦ προνοιακοῦ προγράμματος. Καί ποτέ δέν ὑποσχέθηκε, ὅτι οἱ Μητροπολίτες τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας-καί πρῶτα ἀπό ὅλους ὁ ἴδιος-θά περι-ορίσουν στό ἐλάχιστο τίς προσω-πικές τους δαπάνες, γιά νά δρομο-λογήσουν, μέ τίς δικές τους θυσια-τικές προσφορές τή θεμελίωση τῶν ἔργων τῆς ἀγάπης. Τό ὄραμα τῶν προνοιακῶν ἰδρυμάτων δια-πλέκεται μέ τό ὄραμα τῆς χρημα-τοδότησης ἀπό ξένους παράγον-τες, πού θά ἐμπιστευτοῦν στήν

ἐκκλησιαστική μας διοίκηση καί τή διαχείριση τῶν δωρεῶν τους καί τή δημιουργία τοῦ κλίματος τῆς πλούσιας ἀγαπητικῆς προσφο-ρᾶς. Ἀλλά τέτοια ἐμπνευση καί τέ-τοια ἐμπιστοσύνη δέν εἶναι ἱκανή νά διοχετεύσει στίς βαρυφορτω-μένες καρδιές ἡ σημερινή διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, πού εὐθύνεται γιά τήν κακοδιαχείριση τοῦ ὀγκωδέ-στατου σκανδάλου τοῦ αἰῶνα, τοῦ ἄμετρου καί ἀνεξήγητου πλουτι-σμοῦ τοῦ μοναχοῦ Παντελεήμονα Μπεζενίτη καί γιά τίς ἀτέρμονες κλοπές ἀπό τά οἰκονομικά ἀποθέ-ματα τῆς χτεσινῆς προνοιακῆς ὀργάνωσης, τῆς «Ἀλληλεγγύης».

γ) Σχόλιο τρίτο: Ἄν-κατά τήν πορεία τῶν σημερινῶν, δυσμενῶν, κοινωνικῶν ἐξελίξεων-προκύψουν ἄφθονες φιλόθρωπες οἰκονομι-κές παροχές, ποιός ἀμφιβάλλει, ὅτι καί ὁ τελευταῖος Ἕλληνας πολίτης, θά μπορούσε νά στήσει, σέ κλάσμα χρόνου, μέλαθρα ἀγάπης καί νά μονοπωλήσει τήν εὐαισθη-σία καί τή δόξα τοῦ φιλόθρωπου καί φιλάδελφου ἡγέτη; Ποιά ἡ ἀ-νάγκη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μηχανι-σμοῦ, γιά τή διαχείριση τῶν δω-ρεῶν καί γιά τήν ἀνοικοδόμηση τῆς προνοιακῆς πολιτείας;

δ) Τό τέταρτο σχόλιο εἶναι ἀναγκασμένο νά ἀνασύρει τό μαν-δύα τῆς σιωπῆς καί νά φέρει σέ γνώση ὁλόκληρου τοῦ ἐκκλησια-στικοῦ πληρώματος ἕνα ἐπὶ πλεόν

σκάνδαλο, πού παραμένει, σκόπιμα, σέ απόκρυψη.

Πρόκειται γιά τήν Μ.Κ.Ο. «Άλληλεγγύη», πού τώρα μπήκε στό ράφι τῆς ἱστορίας καί παραχώρησε τή θέση της στή νέα Μ.Κ.Ο. Ὁργάνωση «Άποστολή». Ἀρχειοθετεῖται ὁ τίτλος τῆς « Ἀλληλεγγύης», ἀλλά ὁ φάκελλος τῶν οἰκονομικῶν ἀφαιμάξεων της μένει στήν ἐπικαιρότητα. Καταγγελίες ἀπανωτές διαβιβάστηκαν, ἀπό πολλές ἀφειρηρίες, στό κριτήριο τῆς Δικαιοσύνης καί περιμένουν τή διερεύνησή τους καί τή δικαστική ἀποτίμησή τους. Καί ὁ κ. Ἱερώνυμος κάνει, πῶς δέν γνωρίζει τίποτα. Ἀντιμετωπίζει τήν Ἀλληλεγγύη» ὡς παρελθόν. Ἀλλά δέν ἐξηγεῖ τήν ποιότητα τῆς προσφορᾶς της καί τό ὕψος τῶν κλοπιμαίων της.

Γιατί αὐτή ἡ συμπεριφορά; Θίγονται πρόσωπα τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ του περιβάλλοντος; Ἡ μήπως οἱ μακρυχέρηδες, πού ἄφησαν πίσω τους τά κενά, εἶναι ἰσχυροί παράγοντες τῆς ἀντιπολίτευσης καί τρέμει τήν ὀργισμένη ἀντεπίθεσή τους;

Ὅλα αὐτά τά στοιχεῖα σβήνουν τά δοξαστικά φῶτα τῆς ἐπίσημης συνάντησης στό ἀμφιθέατρο τῆς Παλαιᾶς Βουλῆς καί ἀφήνουν, ὡς ἀποτέλεσμα, ἕνα, ἐπί πλέον, μηδενικό. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὑποσχέθηκε πολλά, μέ κεφά-

λαιο, στό χαρτοφύλακά του, τό «μηδέν».

4. Θά ἀναφερθῶ καί σέ μιᾶ ἄλλη ἐντυπωσιακὴ ἐκδήλωση, πού εἶχε διακρατική, Πανευρωπαϊκὴ ἐμβέλεια, ὄχι, ὅμως καί πανευρωπαϊκὴ, ἀξιοκρατικὴ προβολὴ τοῦ προκαθημένου μας.

Στίς 19 Ἰουλίου, ὁ Μακαριώτατός μας, ἐνταγμένος σέ μιᾶ εἰκοσαμελὴ ὁμήγουρη ἡγετικῶν στελεχῶν διαφόρων θρησκειῶν καί ἐκπροσώπων ποικίλων προτεσταντικῶν ἀποχρώσεων, πού διακινοῦνται στὸν εὐρύτατο Εὐρωπαϊκὸ χῶρο, ἔλαβε μέρος σέ σύσκεψη, πού διοργάνωσε ὁ Πρόεδρος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐπιτροπῆς, ὁ κ. Μπαρόζο.

Θά περιμένατε, σέ μιᾶ τέτοια συνάντηση νά ἐκδιπλώσει σοβαρότατα θέματα, πού ἐκπροσωποῦν τοὺς προβληματισμούς, τίς ἀνησυχίες καί τίς πικρίες, ὅχι μόνο τῆς ἐλληνικῆς οἰκογένειας, ἢ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως, ἀλλὰ ὁλόκληρης τῆς ἀνθρωπότητας. Νά μιλήσει γιά τήν πρόσδεση στό ἄρμα τῆς ὑλοφροσύνης, γιά τό πάγωμα τῆς ἀγάπης, γιά τήν ἀπενεργοποίηση τῶν ἐμπειριῶν καί τῶν δυναμικῶν ὁραμάτων τῆς κοινωνικότητας, γιά τήν ἀνύψωση, σέ πρῶτες ἀξίες, τοῦ ἀτομισμοῦ καί τῆς

εὐμάρειας, γιά τήν κατακύρωση τοῦ βέτο τῆς πολιτικῆς καί τῆς οἰκονομικῆς αὐταρχικῆς ὀλιγαρχίας.

Γιά τίποτα ἀπό αὐτά δέν ἔκανε λόγο ὁ Ἱερώνυμος. Περπάτησε στά χαμηλά καί στά πεζά. Ἐκφώνησε ἕνα σύντομο λογίδριο, πού εἶναι αὐτόδηλο, ὅτι τοῦ τό συνέταξαν ἄλλοι, ἐπανελάβε τό γνωστό του refrain, τόν κατάλογο τῶν προνοιακῶν ἔργων, πού ἔχει στό νοῦ του νά ἀναπτύξει (ἄν προλάβει), στήν περιοχὴ τῆς ποιμαντικῆς του δικαιοδοσίας καί ὁλοκλήρωσε τή φιλότιμη προσφορά του μέ μιὰ πρόσκληση στόν κ. Μπαρόζο, νά ἐπισκεφθεῖ τήν Ἀθήνα. Ὡστόσο, παρέλειψε, νά καλέσει τόν κ. Μπαρόζο, νά ἐπισκεφτεῖ καί τή Λιβανδία, γιά νά θαυμάσει τήν ἔκταση ὄχι τῆς Βασιλειάδας, ἀλλά τῆς Ἱερωνυμιάδας.

Ἡ προοπτική τῆς ἐπίσκεψης τοῦ κ. Ἱερώνυμου στίς Βρυξέλλες, ἔδωσε στους Ἑλληνες Ὁρθόδοξους, ἕνα ἐρέθισμα ἐλπίδας. Ἀλλά, εὐθύς ἀμέσως, ἡ ἐλπίδα σκιάστηκε καί ἡ ἀπογοήτευση κυριάρχησε στόν ὀρίζοντα.

Ἔτσι ἐξελίχτηκαν τά πράγματα. Αὐτή ἦταν ἡ ἔκβαση τῆς ἐπίσημης ἐπίσκεψης τοῦ Ἱερώνυμου στίς Βρυξέλλες καί τῆς συμμετοχῆς του στήν κοινὴ διάσκεψη πολιτικῶν παραγόντων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως καί θρησκευτικῶν ἡγετῶν.

Αὐτόδηλο, ὅτι ἡ βαθμολογία δέν μπορεῖ νά εἶναι εὐνοϊκὴ γιά τόν κ. Ἱερώνυμο. Θά πρέπει νά σταματήσει στό «μηδέν».

Ἀθροῖστε τά μηδενικά, πού προκύπτουν ἀπὸ τὴ σύντομη ἀποτίμηση τῶν προσπαθειῶν τοῦ κ. Ἱερώνυμου νά ἀναβαθμίσει τό κύρος τῆς Ἀρχιεπισκοπικῆς του προσωπικότητος καί τοῦ ἔργου, πού ἔχει ἐπιτελέσει στό διάστημα τῆς τριετίας.

Τό ἄθροισμα θά σᾶς δώσει, ἐνδεικτικά, τό εὖρος καί τὴν ποιότητα τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ lifting.

**Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ**

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καί οἱ διώκτες του

«Φῆστος οὖν ἐπιβάς τῇ ἐπαρχίᾳ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀνέβη εἰς Ἱεροσόλυμα ἀπό Καισαρείας, ἐνεφάνισαν δέ αὐτῷ ὁ ἀρχιερεὺς καὶ οἱ πρῶτοι τῶν Ἰουδαίων κατὰ τοῦ Παύλου, καὶ παρεκάλουν αὐτόν, αἰτούμενοι χάριν κατ' αὐτοῦ, ὅπως μεταπέμψῃται αὐτόν εἰς Ἱερουσαλήμ, ἐνέδραν ποιοῦντες ἀνελεῖν αὐτόν κατὰ τὴν ὁδόν. Ὁ μὲν οὖν Φῆστος ἀπεκρίθη τηρεῖσθαι τὸν Παῦλον ἐν Καισαρείᾳ, ἑαυτὸν δέ μέλειν ἐν τάχει ἐκπορεύεσθαι. Οἱ οὖν δυνατοὶ ἐν ὑμῖν, φησί, συγκαταβάντες, εἴ τί ἐστιν ἐν τῷ ἀνδρὶ τούτῳ κατηγορεῖται αὐτοῦ... Παραγενομένου δέ αὐτοῦ περιέστησαν οἱ ἀπὸ Ἱεροσολύμων καταβεβηκότες Ἰουδαῖοι, πολλὰ καὶ βαρέα αἰτιώματα φέροντες κατὰ τοῦ Παύλου, ἃ οὐκ ἴσχυον ἀποδείξαι. Ἀπολογουμένου αὐτοῦ ὅτι οὔτε εἰς τὸν νόμον τῶν Ἰουδαίων οὔτε εἰς τὸ ἱερόν οὔτε εἰς τὸν Καίσαρά τι ἥμαρτον. Ὁ Φῆστος δέ θέλων τοῖς Ἰουδαίοις χάριν καταθέσθαι, ἀποκριθεὶς τῷ Παύλῳ εἶπε, θέλεις εἰς Ἱερουσαλήμ ἀναβάς ἐκεῖ περὶ τούτων κρίνεσθαι ἐπ' ἐμοῦ; Εἶπε δέ ὁ Παῦλος, Ἐπὶ τοῦ βήματος Καίσαρος ἐστὼς εἰμι, οὗ με δεῖ κρίνεσθαι. Ἰουδαίοις οὐδὲν ἡδίκησα, ὥς καὶ σύ κάλλιον ἐπιγινώσκεις. εἰ μὲν γάρ ἀδικῶ καὶ ἄξιον θανάτου πέπραχά τι, οὐ παραιτοῦμαι τὸ ἀποθανεῖν, εἰ δέ οὐδὲν ἐστιν ὧν οὗτοι κατηγοροῦσί μου, οὐδεὶς με δύναται αὐτοῖς χαρίσθαι. Καίσαρα ἐπικαλοῦμαι» (Πράξ. κε' 1-11).

Ὁ Φῆστος, ὅταν πῆγε στὴν ἐπαρχία τῆς Συρίας, ταξίδεψε ἀπὸ τὴν Καισάρεια στὰ Ἱεροσόλυμα. Καὶ ἐκεῖ ὁ ἀρχιερεὺς καὶ οἱ πρόκριτοι τῶν Ἰουδαίων τοῦ παρουσίασαν καταγγελίες ἐναντίον τοῦ Παύλου καὶ τὸν παρακαλοῦσαν, ζητώντας νὰ τὸν καλέσει ὁ Φῆστος στὰ Ἱεροσόλυμα, ἔχοντας σχέδιο, νὰ τοῦ στήσουν ἐνέδρα στοῦ δρόμο καὶ νὰ τὸν σκοτώσουν. Ὁ Φῆστος ἀρνήθηκε. Τούς εἶπε, ὅτι κρατάει τὸν Παῦλο στὴν Καισάρεια καὶ ὅτι γρήγορα θὰ φύγει ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα. Οἱ ἀνώτεροι, ἀπὸ σᾶς, ἄς ἔρθουν μαζί μου στὴν Καισάρεια καὶ ἄς διατυπώσουν ἐκεῖ τίς κατηγορίες τους....Καὶ ὅταν γύρισε στὴν Καισάρεια, ἐμφανίστηκαν οἱ Ἰουδαῖοι κατηγορώντας τὸν Παῦλο γιὰ πολλὰ καὶ βαρεῖα, τὰ ὅποια, ὅμως, δὲν μπόρεσαν νὰ τὰ ἀποδείξουν. Ὁ δὲ Παῦλος, ἀπολογήθηκε καὶ εἶπε, ὅτι δὲν ἀμάρτησε οὔτε στοῦ Νόμο τοῦ Μωϋσῆ, οὔτε στοῦ Ναό, οὔτε στὸν Καίσαρα. Ὁ Φῆστος, θέλοντας νὰ κάνει χάρη στοὺς Ἰουδαίους, εἶπε στὸν Παῦλο: Θέλεις νὰ πᾶς στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ νὰ κριθεῖς ἐκεῖ, γιὰ ὅλα αὐτὰ, παρόντος καὶ ἐμοῦ; Ὁ Παῦλος ἀπάντησε: Ἐδῶ στέκομαι στοῦ δικαστικοῦ βήματος τοῦ Καίσαρα, στοῦ ὁποῖο εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ κριθῶ. Τούς Ἰουδαίους σέ τίποτα δὲν τοὺς ἀδίκησα, πρᾶγμα, πού καὶ σύ τό γνωρίζεις πολὺ καλά. Ἄν ἀδικῶ κάποιον καὶ μοῦ ταιριάζει ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου, δὲν παραιτοῦμαι. Ἀλλὰ κανένας δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μέ χαρίσει σ' αὐτούς. Ἐπικαλοῦμαι τὸν Καίσαρα.

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στοῦ διαδικτύου.

Διεύθυνση: el-pliροφορισι.gr

Καὶ οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στοῦ διαδικτύου

(γιὰ μιά γνωριμία μέ τό συγγραφικὸ ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: spora.gr